

on waene rikkuses; monni on rikkaš wae-
suses." (Opp. Sann. 13, 7.) „Ärge mur-
retsegi ühtegi; woid laske keifis ommad
paßumisseid palve ja öhkamisse läbbi tåno-
ga Jummalale teada sada." (Wilipp. 4, 6.)

Ühhel páwal, kui Zawet omma piisokesse
söbra jures olli, astus firrikoõppetaja tup-
pa, — rákis temmaga lohfeste, füssis tem-
malt monda, et Zawet ennese sees tundis
armastust ta wasto, kui armsa wanna söb-
ra wasto. Õppetaja pallest paistis rõõm,
et wannamehheke Kaarli käest ni pasjo öp-
pinud, ja andis temmale nou firrikusse tulla,
kus ta püttuste söbrast wois monda kuulda.
Zawet ütles, et se temmal woimalik ei olle,
fest ta tenistus lõppeks siis árra — sedda ta
rákis wabbandamisseks, et ta ei tahtnud hea
melega firrikusse miñna. Õppetaja ütles:
„Agga párrast lounat peased sa kül tulle-
ma." Zawetile olli se wågga wasto meelt,
agga kui õppetaja temmale weel ni armsad
melitamisse sannad rákis ja fa Kaarli sedda
sure õnne ütles ollewad, firrikusse miñna,

siis wöttis ta ommas süddames ommeti sed-
da kindlat nou, kohhe tulleval pühhal fir-
rikusse miñna. Ja fest aiast käis ta iggal
pühhapáwal firrikus.

Kaarli olli weel faua hoige ja piddi pasjo
wallo fannatama, agga Jummal olli tem-
male ka allandliffo mele annud, et ta keik
rõmoga wasto wöttis. Õppetaja rágib tem-
male, et ta tahhaks tedda foolmeistriks öp-
petada lasta, et ta ni wågga ramatuid ar-
mastas, agga Kaarli ei ussu, et ta ni faua
ellab.

Wanna Zaweti ihho rammo hakkab lõp-
pema, õppetaja tahhab tedda waeste maias-
se panna; agga ei ta tahha omma ammetit
weel mahha jätta, ja on ennesele monne hea
koppika forjanud, fest et mitmed temmale
ennam andsid, kui enne, et nemmad öp-
petaja käest ollid kuulnud, missuggune aus
mees wanna Zawet on. — Agga mis ül-
lem kui aialik warra ja aus nimmi, — ta
kasvisi Íssanda tundmisses.